

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2024, č. j.: MV-51407-4/SO-2024

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2024, č. j.: MV-51407-4/SO-2024, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 5. 2024, č. j.: MV-51407-4/SO-2024, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“), zamítnuto jeho odvolání proti

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 2. 2024, č. j.: OAM-19613-28/ZM-2023, kterým byla podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě nejprve obecně namítal porušení ust. § 2, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 s.ř. Důvod pro zamítnutí žádosti podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) z.p.c. není v jeho případě dán, neboť správní orgány nesprávně vyložily neurčitý pojem „zájem České republiky“. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nelze dovodit nezáměr České republiky na žalobcově pobytu na území, neboť se jím pouze omezují zájemci o podání žádosti na konkrétních zastupitelských úřadech v zahraničí, ať již je jejich státní příslušnost jakákoli. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 176/2019 Sb. bylo zavedení kvót navrhováno pouze cizincům žádajícím o vstup ze zahraničí, ve vztahu k cizincům, kteří již na území pobývají za jiným účelem a chtějí účel pobytu změnit na výdělečný, není třeba kvóty uplatnit. Žalobce poukázal na rozhodnutí žalované, č. j.: MV-118536-6/SO-2023, které má nasvědčovat paušálnímu zamítání všech žádostí vietnamských studentů o změnu účelu pobytu ze studia na zaměstnání na základě interní metodiky. Žalobce rovněž citoval rozhodnutí žalované, č. j.: MV-133253-3/SO-2020, dle něhož se v judikatuře Nejvyššího správního soudu upozorňuje, že ač na vydání určitých typů pobytových oprávnění nevzniká právní nárok, žadatelé neztrácejí právo na spravedlivý proces při vyřizování svých žádostí. S ohledem na situaci na trhu a na stav veřejných financí lze naopak dovodit zájem České republiky na zaměstnávání nekvalifikovaných pracovníků z třetích zemí. Nelze seznat, proč by měl pobyt žalobce na základě zaměstnanecké karty představovat zvýšené bezpečnostní riziko.
3. Podle žalobce jsou napadené a prvostupňové rozhodnutí vnitřně rozporná, pokud se na jedné straně uvádí, že jeho pobyt není v zájmu České republiky, zatímco na druhé straně se nezáměr odůvodňuje tím, že nenaplnil původní účel pobytu, tj. studium. Aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti se musí vztahovat ke konkrétnímu cizinci a musí být podložen konkrétními a individualizovanými skutečnostmi týkajícími se právě tohoto cizince, naopak jej nelze vztahovat k celé skupině cizinců pocházejících z určité země. Byla porušena zásada legitimního očekávání, poněvadž nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí již čtyři roky a správní orgán po tuto dobu v obdobných případech žádosti povoloval. Není zřejmé, v čem se žalobcův případ liší od ostatních vietnamských studentů, jimž bylo vyhověno stran jejich žádosti.
4. Žalobce dále namítal, že z ničeho nevyplývá, že by neplnil účel pobytu či že by nadále neměl v úmyslu studovat. Na území žije již více než jeden a půl roku, po celou tuto dobu plní účel pobytu a studuje. Na věc žalobce není možné vztáhnout závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, ani rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34.
5. Napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Studium vyžaduje značné náklady, přičemž žalobce chtěl pomoci své rodině a začít pracovat, aby rodina nemusela po celou dobu jeho studia hradit veškeré náklady spojené s pobytem a studiem. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Většina žalobních námitek se shoduje s námitkami uvedenými v odvolání. Žalobce není sankcionován za výkon svých práv, jelikož mu nic nebránilo nadále plnit deklarovaný účel pobytu. Namísto studia však podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, kterou by nemohl podat v zemi původu. Z důvodu migračních omezení vztahujících se na nekvalifikovanou pracovní sílu přicházející z Vietnamu není vydání zaměstnanecké karty v zájmu České republiky. Žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 4. 3. 2024, č. j.: 60 A 12/2023-40. V žalobcově případě byly splněny všechny podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty a napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo také dostatečně a řádně odůvodněno. Žalovaná navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 15. 3. 2023 podal žádost o vydání zaměstnanecké karty z důvodu v ust. § 42g odst. 2 z.p.c. Mělo se jednat o zaměstnání na pozici prodávače. Pracovní smlouva byla uzavřena dne 13. 3. 2023 s týdenní pracovní dobou 40 hodin a mimopražským místem výkonu práce, konkrétně na jižní Moravě.
8. Jak je zřejmé ze zprávy X. ze dne 3. 4. 2023, žalobce nastoupil dne 11. 10. 2022 do přípravného kurzu českého jazyka pro cizince určeného k budoucímu studiu akreditovaného bakalářského programu „X.“ na X. a výuky se aktivně účastnil.
9. Během výsledku provedeného dne 15. 6. 2023, zaznamenaného v protokolu, č. j.: OAM-19613-11/ZM-2023, žalobce mj. sdělil, že absolvoval přípravný kurz pro vysokoškolské studium, následně podal přihlášku na vysokou školu do přijímacího řízení, ale na zkoušku nepřišel.
10. Dne 31. 7. 2023 prvostupňový orgán vydal rozhodnutí, č. j.: OAM-19613-16/ZM-2023, kterým byla žádost zamítnuta a podle kterého se nevydá zaměstnanecká karta podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) z.p.c., neboť pobyt žalobce není v zájmu České republiky. Na základě žalobcova odvolání žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 11. 2023, č. j.: MV-147769-4/SO-2023, zrušila rozhodnutí prvostupňového orgánu a věc mu vrátila k novému projednání. Podle žalované totiž nebyly řádně vypořádány skutečnosti zjištěné o studiu žalobce vyplývající z výsledku žalobce, sdělení vysoké školy a osvědčení o absolvování intenzivního jazykového kurzu.
11. Dne 19. 2. 2024 prvostupňový orgán vydal rozhodnutí, č. j.: OAM-19613-28/ZM-2023, kterým byla žádost opětovně zamítnuta a podle kterého se zaměstnanecká karta podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) z.p.c., ve znění účinném do 30. 6. 2023, nevydá, neboť pobyt žalobce není v zájmu České republiky. Jak je uvedeno v odůvodnění, žalobce v České republice pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, které bylo uděleno s platností na dobu do 22. 8. 2023. Žalobce měl absolvovat přípravný jazykový kurz organizovaný X. pro budoucí studium ve studijním programu „X.“. Před zahájením studia akreditovaného studijního programu na vysoké škole ovšem požádal o vydání zaměstnanecké karty. V souvislosti s vládním programem „*Klíčový a vědecký personál*“ byl definován zájem České republiky na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze v počtu 200 osob ročně na pozice vyžadující vysokou kvalifikaci. Poněvadž žádost o vydání zaměstnanecké karty žalobce podal na území České republiky,

nedopadají na něj přímo omezení stanovená nařízením vlády č. 220/2019 Sb., nicméně v tomto nařízení se zrcadlí nezájem České republiky na vstupu a pobytu cizinců z některých zemí, má-li být hlavním účelem pobytu výdělečná činnost. K výkonu práce prodavače není třeba dosažení vysokoškolského vzdělání, jež žalobce přišel získat do České republiky a které by bylo předpokladem pro získání zaměstnanecké karty v programu „Klíčový a vědecký personál“ u Zastupitelského úřadu v Hanoji. Není v zájmu České republiky pobyt žalobce na jejím území za účelem zaměstnání za situace, kdy se rozhodl původní účel pobytu nenaplnit.

12. Žalobce se odvolal, napadl nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jestliže v odůvodnění nebyl vypořádán fakt jeho aktivní účasti ve výuce, důvod pro zamítnutí žádosti podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s ust. § 56 odst. 1 písm. j) z.p.c. nebyl naplněn, neboť prvostupňový orgán nesprávně vyložil neurčitý pojem „zájem České republiky“ a v rozporu se zrušujícím rozhodnutím žalované i nadále tvrdil, že žalobce podal žádost o zaměstnaneckou kartu ještě před naplněním účelu pobytu, ačkoliv je ze správního spisu zřejmý opak. Odvolací námitky se dále překrývají s žalobními body.
13. Dne 15. 5. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítla. Žalovaná uvedla, že žalobce po šesti měsících od příjezdu na území poté, co začal navštěvovat přípravný jazykový kurz, požádal o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici prodavače, pro niž zaměstnavatel vyžaduje základní či praktickou školu. Jde o pracovní pozici, pro niž by žalobci na Zastupitelském úřadu v Hanoji nebyla vydána zaměstnanecká karta, respektive by o ni nemohl požádat. Další pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.
16. Podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) z.p.c. *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
17. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. j) z.p.c. *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
18. Soud ve věci vycházel z ustalující se judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j.: 1 Azs 158/2024-37, na který se plně odkazuje v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j.: 5 Azs 149/2024-56, a ze dne 27. 11. 2024, č. j.: 10 Azs 172/2024-44. Ve všech třech případech podobně jako v nyní

posuzované věci stěžovatelé pobývali na území na základě dlouhodobého víza za účelem studia a chtěli tento účel změnit na výdělečný.

19. Nejvyšší správní soud v rozsudku, č. j.: 1 Azs 158/2024-37, s odkazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a na důvodovou zprávu k zákonu č. 427/2010 Sb. vyložil, že pojem „zájem České republiky“ ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) z.p.c. není výhradně zahraničněpolitický. Připouští se také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd., nicméně zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek. Podle důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. jsou kvóty stanovené i s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. Česká republika má ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci v rámci programu „Klíčový a vědecký personál“. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci tohoto programu, není jeho žádosti vyhověno pro rozpor se zájmem České republiky dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) z.p.c.
20. Nejvyšší správní soud konstatoval, že konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby se ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky promítl do posuzování žádostí podaných přímo z České republiky. Ust. § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoliv v České republice, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu, kteří nesplňují potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o pobytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele z.p.c. provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: *„Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“*
21. Také v nyní posuzované věci se na žalobce nevztahovaly kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodal na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v České republice. Žalovaná tedy postupovala nesprávně, když potvrdila právní názor prvostupňového orgánu ohledně zamítnutí žalobcovy žádosti s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji.
22. Jak Nejvyšší správní soud doplnil, zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza, představuje důvod pro nevydání zaměstnanecké karty dle ust. § 56 odst. 1 písm. h) z.p.c., o který však žalovaná napadené rozhodnutí neopřela ani jej detailněji neprokazovala. Případné obcházení zákona v návaznosti na maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji nelze spojovat s podáním žádosti kdekoli jinde státním příslušníkem Vietnamu. Zákonodárce mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu navázat na státní příslušnost, spojil je ovšem se zastupitelským úřadem.
23. Soud shrnuje, že se kvóty stanovené pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji podle přílohy č. 2 k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nevztahují na žádosti o zaměstnaneckou kartu podané cizincem přímo v České republice.

24. Soud se stručně vyjádří i k dalším žalobním námitkám (které se po konstatování nepřipustnosti kvót u žádostí podaných v České republice nestaly bezpředmětnými).
25. V otázce skutečného úmyslu studovat i po zahájení výdělečné činnosti bude velmi záležet na aktuálním stavu žalobcových studií v době nového rozhodování, závěr soudu v této věci by byl tudíž předčasný, resp. málo relevantní pro budoucí posouzení žalované. Přesto je pro budoucí posouzení třeba učinit několik poznámek. Účelovosti by nasvědčovalo neabsolvování přijímacího řízení do vlastního studia, jakož i zajišťování pracovní činnosti na plný úvazek na jižní Moravě, totéž by platilo pro tvrzení ohledně zahájení toliko jazykové přípravy na jiné vysoké škole, nicméně uvedené nevyplývá z podkladů obsažených ve správním spisu, a proto bude při argumentaci danou skutečností nutné správní spis doplnit (z výpisů vyplývá studium na další vysoké škole, ale nikde se neuvádí, o jaký typ studia či jazykové přípravy jde). Účelovosti snahy studovat naopak nenásvědčuje žalobcovo tvrzení o prodloužení pobytu za účelem studia (opět nedostatečně doložené ve správním spisu). V novém řízení bude v případě uznání relevance žalobcovy motivace ke studiu třeba vše náležitě a důkladně posoudit na základě aktuálního stavu, což bude muset být řádně podloženo obsahem správního spisu. Namísto bude zvážit možnost provést výslech žalobce s cílem vyjasnit, jak chce skloubit studium a pracovní činnost; nicméně, v případě žalobcovy pokračující studijní činnosti bude prokázání účelovosti žádosti o pobyt za účelem studia složitější.
26. Žalovaná však správně shledala značnou obecnost tvrzení o nepřiměřenosti dopadu do rodinného a soukromého života žalobce. Sdělení, že studium vyžaduje značné náklady, přičemž žalobce chtěl pomoci své rodině a začít pracovat, aby rodina nemusela po celou dobu jeho studia hradit veškeré náklady spojené s pobytem a studiem, je nekonkrétní a nedá se spojit se závazkem v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce je dospělý, svéprávný a ani netrpí špatným zdravotním stavem.
27. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., když žalobou napadené rozhodnutí zrušil, neboť žalovaná zvolila chybný procesní režim, jako by žalobce požádal o zaměstnaneckou kartu ve vlasti. Současně soud podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení.
28. V novém řízení dojde žalovaná k závěru, že na žádosti podané v České republice se nevztahují množstevní kvóty. Pro případ zkoumání účelovosti žalobcovy žádosti o pobyt za účelem studia bude provedeno komplexní aktuální posouzení a všechny podstatné skutečnosti budou obsaženy ve správním spisu. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaná vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze vázána.
29. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.; žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) a v náhradě hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení činí částku 9 800 Kč. Soud zdůrazňuje, že podle čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb. za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky, tj. do 31. 12. 2024, přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. Zástupce

žalobce neprokázal, že je plátcem DPH, proto mu nebyla odměna navýšena o částku odpovídající výši daně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. března 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce